

דן פיינרו מסכם את פסטיבל סן פרנסיסקו

חגיגה של מתנדבים

אזק טאבאקוב ב"אובלומוב" הבורגנות המסויידת ברוסיה הצארית

קאתרין דנב וז'ראר דפארדייה ב"מטרו האחרון" טריפו התקבל בחיבה אישית

ברנארדו ברטולוצ'י, לפי תסריט של פאזור ליני. מעין ראשומון איטלקי, שבו בולטת אישיות התסריטאי יותר מזו של הבמאי הצעיר, שהיה אז בתחילת שנות העשרים שלו.

כמו כן הוקרנו הלב התשיעי, אגדה רוז' מנסית יפהפיה של הצ'כי יוראי הרץ, ור עוויות של ההונגרי יאנוש רוז'ה, תיאור פיוטי, גדוש המצאות והברקות, של חוויות ילדים בשנת הלימודים הראשונה שלהם בבית-הספר.

שיגעון פרטי אחר של ג'ונסון הם הר מחונת לאנשי-קולנוע בולטים. מחזות אלה

כמה עשרות דולרים על כרטיסים, יוכל לומר שראה סרטי-מופת. הסביר ג'ונסון. ואכן, כמה מן הסרטים הללו ראויים בהחלט לתואר הזה.

לדוגמה: מחפשי הגרוטאות של ארמנו אולמי, סרט טלוויזיה בן שמונה שנים, נדיר ביופיו.

הראי של אנדרי טארקובסקי, סרט ש-שילטונות ברית-המועצות מעדיפים להטי מינו במחסנים, מפני שמדובר בו במה שנראה בעיניהם כניוון מערבי, הוא סיפור אישי מאוד, אוטוביוגרפי, על היחסים בין אם לבנה בעת מילחמת-העולם השנייה. הקציר המר הוא הסרט הראשון של

כטי פארייה ב"כאי באי כראזיל" דיוקן תוסס של אמריקה הלאטינית

לקהל הרחב, בעיקר לצעירים חסרי-אמי צעים, מבלי לבקש אפילו סנט שחוק אחד עבור כרטיס-כניסה? אכן, אלברט ג'ונסון, מרצה לספרות אני גלית באוניברסיטת ברקלי, שלימד סמסטר אחד גם באוניברסיטת תל-אביב, משך ידו מן הפסטיבאל במשך שבע שנים, מפני שלא הניחו לו לעשות כראות עיניו. היו אלה שבע השנים הרוות של פסטיבאל סן פרנסיסקו, שבסופן נקרא ג'ונסון לשוב להנהלה, כדי להחזיר את היוקרה שהיקנה לה עד שנת 1972. התמורות ניכרו מיד.

סרטי-מופת

חינם

כך, למשל, הפורום המעניין ביותר בפסטיבאל, זה שלא הציג סרטים חד-שים, אלא דווקא את אותם הסרטים שמשום מה כולם מדלגים עליהם, התכנס מדי יום, בשעה 11 לפני הצהריים. הכניסה חופשית. אני רוצה שכל חובב קולנוע, שאינו יכול להרשות לעצמו להוציא תוך שבועיים

א יך עורכים פסטיבאל כאשר התק-ציבים לאירגונו כמעט שאינם קיימים והכנסות-הקופה מן הכרטיסים הנמכרים לקהל הרחב מהווים את אחד הסעיפים הנכבדים שבו? קודם כל פונים למתנדבים, בעיקר למתנדבות, המוכנים להקדיש שבר עיים-שלושה מדי שנה, לעזוב כל עבודה ולהתמסר, בלא שום תמורה, לטיפול בבע-יות משרדיות, בהסעות, ובאירוח מוזמנים שונים. חוץ מזה פונים לחברות הסרטים, מבקשים מהן לעזור בהסעת במאים ושה-קנים לפסטיבאל וממנו, כדי שיוכלו ללוות את הקרנת סרטיהם ולענות על שאלותיהם של משתתפי הפסטיבאל. אחר-כך עורכים פתיחה חגיגית ומוכרים כל כרטיס ב-150 דולר. לכל ברור מראש, כי המדובר לא בסתם-כרטיס אלא בתרומה למימון הפס-טיבאל. ועל כל אלה מוסיפים את התמיכה הקטנה-ליחסית של השלטון המקומי, וכך יש פסטיבאל.

אבל מה עושים כאשר בראש הפסטיבאל ניצב אדם שכל מעייניו בהרחבת התרבות הקולנועית של בני המקום? אדם המת-עקש לפתוח, לפחות חלק מן ההצגות,